

ZARZĄDZENIE MINISTRA HUTNICTWA

z dnia 10 listopada 1953 r.

w sprawie gospodarowania surowcami wtórnymi wyrobów ogniotrwałych.

Na podstawie art. 1 i art. 3 ust. 1 i 2 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. Nr 44, poz. 301) oraz § 1 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 16 czerwca 1953 r. w sprawie przekazania Ministrowi Hutnictwa uprawnień do wydawania przepisów w sprawie ujawniania i upłyniania zbędnych i nadmiernych zapasów materiałów ogniotrwałych w przedsiębiorstwach gospodarki uspołecznionej oraz gospodarowania surowcami wtórnymi wyrobów ogniotrwałych (Monitor Polski Nr A-61, poz. 746) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zarządzenie dotyczy surowców wtórnych wyrobów ogniotrwałych szamotowych o ogniotrwałości odpowiadającej normie sS 27 i powyżej, krzemionkowych, magnezytowych, chromomagnezytowych, boksytowych, grafitowych, karborundowych oraz kwasoodpornych, zwanych dalej „surowcami wtórnymi wyrobów ogniotrwałych”.

2. Surowcami wtórnymi wyrobów ogniotrwałych w rozumieniu niniejszego zarządzenia są:

- 1) zużyte, zniszczone lub uszkodzone wyroby ogniotrwałe, które po przeprowadzeniu przez posiadacza odpowiedniej segregacji zostały uznane za nie nadające się do dalszego używania (złom);
- 2) wyroby ogniotrwałe, które w trybie ustalonym odrębnymi przepisami zostały zakwalifikowane jako złom.

§ 2. Gospodarowanie na terenie całego państwa surowcami wtórnymi wyrobów ogniotrwałych w zakresie skupu i zaopatrywania jednostek państwowych i spółdzielczych powierza się na zasadzie wyłączności przedsiębiorstwu państwowemu „Przedsiębiorstwo Złomu Materiałów Ogniotrwałych”, zwanemu dalej „Przedsiębiorstwem Złomu”.

§ 3. Osoby fizyczne i prawne będące w posiadaniu surowców wtórnych wyrobów ogniotrwałych w związku z prowadzeniem przez nie przedsiębiorstwa obowiązane są zabezpieczyć te surowce przed zniszczeniem oraz pomieszaniem gatunków i po nagromadzeniu w ilościach określonych w § 4 zaofiarować do zbiórki.

§ 4. Zaofiarowaniu podlegają:

- 1) surowce wtórne wyrobów szamotowych, krzemionkowych, magnezytowych i kwasoodpornych w ilości powyżej 10 ton;

- 2) surowce wtórne wyrobów chromomagnezytowych, boksytowych, grafitowych, karborundowych w ilości powyżej 0,5 tony.

§ 5. 1. Zaofiarowanie powinno nastąpić w ciągu miesiąca po nagromadzeniu surowców, wtórnych wyrobów ogniotrwałych w ilości określonej w § 4.

2. Zaofiarowania dokonuje się przez zawiadomienie Przedsiębiorstwa Złomu o ilości nagromadzonych surowców wtórnych wyrobów ogniotrwałych, z równoczesnym przesłaniem na koszt tego przedsiębiorstwa po 2 kg próbek każdego rodzaju tych surowców celem ustalenia stopnia przydatności gospodarczej odpadków.

3. Zaofiarowane surowce wtórne wyrobów ogniotrwałych należy przesłać na żądanie Przedsiębiorstwa Złomu i na koszt tego przedsiębiorstwa w terminie i pod adresem przez nie wskazanym.

§ 6. 1. Surowce wtórne wyrobów ogniotrwałych szamotowych, krzemionkowych, magnezytowych i chromomagnezytowych powinny być przed przesłaniem ich Przedsiębiorstwu Złomu oczyszczone z materiałów obcych, szlaki i innych zanieczyszczeń, a surowce wtórne wyrobów ogniotrwałych boksytowych, grafitowych i karborundowych oraz wyrobów ogniotrwałych kwasoodpornych — z materiałów obcych.

2. Przedsiębiorstwo Złomu może w przypadkach gospodarczo uzasadnionych zwolnić posiadaczy od obowiązku wysłania i oczyszczenia surowców wtórnych wyrobów ogniotrwałych i wykonać je we własnym zakresie.

§ 7. Przedsiębiorstwo Złomu nabywa surowce wtórne wyrobów ogniotrwałych po obowiązujących cenach.

§ 8. Obowiązek przewidziany w § 3 i § 5 ust. 3 wygasa, gdy Przedsiębiorstwo Złomu zawiadomi posiadacza, że zaofiarowanych surowców wtórnych wyrobów ogniotrwałych nie nabeździe, lub w terminie dwumiesięcznym nie udzielił odpowiedzi na zaofiarowanie.

§ 9. Z dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia tracą moc dotychczasowe przepisy o gospodarowaniu złomem wyrobów ogniotrwałych, stosownie do art. 13 ust. 2 dekretu z dnia 29 października 1952 r. (Dz. U. Nr 44, poz. 301).

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Hutnictwa: K. Zemaitis